

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 682/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Mgr. Štefanom Buchom, Námestie M. R. Štefánika 1, Žilina, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 8 Co 417/2012-162 z 28. júna 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 525/2014 z 9. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 417/2012-162 z 28. júna 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 525/2014 z 9. apríla 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že žalobou doručenou Okresnému súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľ ako žalobca domáhal (okrem iného) proti advokátovi JUDr. J. V. (ďalej len „žalovaný“) zaplatenia sumy 2 625,99 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody, ktorú mu mal žalovaný ako jeho právny zástupca v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 12 C 445/2002, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o žalobe sťažovateľa proti M. R. *„o zaplatenie sumy 79.770,- Sk so 17,6 % ročným úrokom z omeškania titulom neoprávneného majetkového prospechu, keď vykonal v lesnom poraste ťažbu dreva..., po ťažbe les nevyčistil a nezalesnil zodpovedajúcim sadbovým materiálom“*, spôsobiť tým, že porušil právnu povinnosť vyplývajúcu z výkonu funkcie advokáta, keď sťažovateľa neupozornil na to, že na jej podanie nie je aktívne vecne legitimovaný, v dôsledku čoho bola rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 445/2002 z 18. januára 2008 zamietnutá. Vo vzťahu k tomuto nároku okresný súd po vykonaní dokazovania výsluchom účastníkov, ich právnych zástupcov a poisťovne ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, oboznámením viacerých listinných dôkazov, ako aj obsahom súvisiaceho súdneho spisu druhým výrokom rozsudku č. k. 8 C 71/2010-119 zo 4. apríla 2012 žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol. S poukazom na skutočnosť, že sťažovateľ v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 12 C 445/2002 *„nepreukázal svoje oprávnenie konať za všetkých spoluvlastníkov spoločnej nehnuteľnosti, vo vzťahu ku ktorej sám disponoval len spoluvlastníckym podielom 3/240 – za podmienok podľa ust. § 139 ods. 2 Obč. zák., vôbec už nie na uplatnenie vo vlastnom mene peňažného plnenia v plnej výške (20 % z finančného výťažku z ťažby, určenej na náklady čistenia a výsadby) podľa spornej dohody zo dňa 21. 11. 2000, z ktorej dohodnutej sumy mu už preukázane bola vyplatená suma podstatne prevyšujúca pomernú časť zodpovedajúcu veľkosti jeho spoluvlastníckeho podielu“*, okresný súd dospel k záveru, že od

advokáta, „*ktorý sám nespôsobil (nebol nijako účastný v právnych vzťahoch, do ktorých navrhovateľ vstupoval a z ktorých potom chcel na základe advokátovi predložených listín a podaných vysvetlení uplatniť svoje nároky)*“, nemožno nad rámec jeho zákonných povinností „*prirodzene očakávať ani spravodlivo žiadať, aby za takéhoto stavu (neexistencie hmotnoprávneho nároku navrhovateľa), takýto neexistujúci nárok pre klienta vymohol. Advokát nezodpovedá za to, že klient nie je nositeľom hmotného práva, vo veci vymoženia ktorého sa na advokáta obrátil.*“.

3. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) potvrdil.

4. Dovolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol ako procesne neprípustné.

5. Sťažovateľ v sťažnosti opätovne uvádza: „*V žiadnom prípade sa nestotožňujem s právnym názorom Krajského súdu v Žiline, že advokát... ma nemal upozorniť na to, že ja nie som v konaní aktívne legitimovaný, pretože som nebol nositeľom hmotného práva... Zastávam ten názor, že advokát... zodpovedá za hmotnoprávne pochybenie ako aj procesné pochybenie... Súd nesprávne vyhodnotil, že som neutrpel škodu... Tým, že sa Krajský súd v Žiline v predmetnom rozsudku vôbec nezaoberal a nevysporiadal s mojimi argumentmi, alebo sa len o nich okrajovo zmienil, preto ho v súlade s platnou judikatúrou považujem za rozhodnutie, ktoré je nepreskúmateľné... Dovolaciemu súdu nevadilo to, že Krajský súd v Žiline... sa vôbec nezaoberal mojou námietskou, že predmetnú škodu mi spôsobil advokát..., ktorý v žalobe nesprávne označil žalovaného, čo potvrdili súdy v oboch stupňoch. Krajský súd v Žiline, ale aj Najvyšší súd SR mi predmetnými rozhodnutiami upreli moje základné právo na súdnu ochranu... Táto povinnosť všeobecných súdov... zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru.*“

6. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo porušené *„základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, právo na účinný opravný prostriedok, právo na ochranu majetku a prerokovanie vecí nestranným súdom a iné podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, ods. 2, čl. 47 ods. 2 Úst. Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1, čl. 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“*, aby uvedené rozhodnutie všeobecných súdov zrušil a aby sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

7. Schválením Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie 1. marca 2016 až 28. februára 2017 došlo k prerozdeleniu nevybavených vecí pridelených sudcovi Ľubomírovi Dobříkovi a náhodným výberom bola vec pridelená 14. septembra 2016 sudkyňi Jane Baricovej, ktorá je členkou III. senátu ústavného súdu.

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

13. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľ je v konaní pred ním zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý koncipoval aj predmetnú sťažnosť, petit nezodpovedá odôvodneniu sťažnosti a nie je vymedzený takým spôsobom, aby bolo možné jednoznačne určiť východisko pre rozhodnutie ústavného súdu v danej veci.

14. Ústavný súd už v minulosti judikoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite ani nemôže rozhodovať (napr. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 131/2012, III. ÚS 26/2016 a iné).

15. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd ustálil, že predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 417/2012-162 z 28. júna 2013 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 525/2014 z 9. apríla 2015.

16. Tvrdenie sťažovateľa o porušení čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 2 a čl. 47 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 13 dohovoru všeobecnými súdmi považoval ústavný súd so zreteľom na už uvedené iba za súčasť sťažnostnej argumentácie, ktorá sama osebe nepredstavuje dôvod ústavného prieskumu.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu

17. Vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vychádzal ústavný súd v zmysle rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci *Zvolský a Zvolská verus Česká republika* (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) z právoplatnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považoval v jeho prípade za zachovanú.

18. Vzhľadom na to, že sťažovateľovi je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa jeho oprávnenia preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov vo vzťahu k obsahu označených práv, v danom prípade ju nebolo potrebné duplicitne citovať.

19. Na doplnenie ústavný súd pripomína, že všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

20. Všeobecný súd však nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni

proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

21. Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľa, ktorou sa od žalovaného domáhal náhrady škody spôsobenej porušením právnej povinnosti vyplývajúcej mu z výkonu funkcie advokáta v súvislosti so zastupovaním sťažovateľa v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 12 C 445/2002.

22. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný z dôvodu, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho odvolacou námietkou a žalovaný mal sťažovateľa upozorniť na to, že keďže nie je nositeľom hmotného práva, so svojou žalobou nebude úspešný.

23. Pre účely overenia opodstatnenosti sťažnostnej argumentácie sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý v jeho relevantnej časti uviedol: *„Okresný súd sa dôsledne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli v prejednávanej veci rozhodujúce vrátane tých, na ktoré poukázal odvolateľ. Platí to aj vo vzťahu k odvolacej námietke, že bolo povinnosťou advokáta – odporcu 1/ navrhovateľa na nedostatok aktívnej legitimácie ešte pred podaním návrhu o zaplatenie sumy 79.770,- Sk s príslušenstvom upozorniť. V tomto smere sa odvolací súd zasa stotožnil s právnym posúdením okresného súdu, že s ohľadom na špecifické okolnosti danej veci pri poskytovaní právnych služieb advokát nezodpovedá za to, že klient nie je nositeľom hmotného práva, vo veci vymoženia ktorého sa na neho obrátil, o to viac, keď sám navrhovateľ tvrdil, že má oprávnenie konať za všetkých spoluvlastníkov spoločnej nehnuteľnosti, ktoré však v zmysle ust. § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka nepreukázal.“*

24. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené tvrdenia, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia v tom čase účinných všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o potvrdení rozsudku okresného súdu presvedčivo a náležite odôvodnil. Možno teda uzavrieť, že krajský súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľ pred ním domáhal.

25. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojim vlastným (obdobne I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

26. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

27. Z napadnutého rozsudku krajského súdu rovnako nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k nepripustnému zásahu do základného práva sťažovateľa na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, preto ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu

28. Je nepochybné, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v dovolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa na základe

mimoriadneho opravného prostriedku domáha ochrany pred dovolacím súdom z dôvodov, ktoré výslovne upravuje procesné právo. Jedným z takých dôvodov je aj odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f) OSP. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom na poskytnutie ochrany v mimoriadnom opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodu na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní (II. ÚS 249/05, III. ÚS 171/06 III. ÚS 307/07, III. ÚS 240/09).

29. Právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa totiž v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Posúdenie tejto otázky je teda vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016), ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa. Pre neprípustnosť dovolania najvyšší súd ani nemá právomoc preskúmať dôvodnosť dovolania z hľadiska dovolateľom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci.

30. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy preto nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade by totiž súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku (dovolania) vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemôže znamenať odoprenie prístupu sťažovateľovi k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch (m. m. I. ÚS 145/2010).

31. V danom prípade procesné podmienky konania upravovali ustanovenia § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 ods. 1 OSP vyslovene vyplývalo, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písm. a) až g) tohoto zákonného ustanovenia. Dovolanie bolo prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 OSP.

32. Z uvedených hľadísk ústavný súd preskúmal aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné. Zistil pritom, že najvyšší súd sa neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľa, ktorým napadol rozsudok odvolacieho súdu, jeho dovolanie riadne preskúmal, a to nielen so zreteľom na uplatnený dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP, ale aj ďalšie vady konania, ktoré však nezistil, preto následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku a rozhodol spôsobom, ktorý mu v tom čase účinný Občiansky súdny poriadok prostredníctvom § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) vyslovene umožňoval, rešpektujúc pritom aj relevantnú judikatúru ústavného súdu. Možno preto uzavrieť, že najvyšší súd zrozumiteľne a presvedčivo zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľ pred ním domáhal, a že jeho závery v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

33. Tvrdenie sťažovateľa, že najvyšší súd „*sa vôbec nezaoberal mojou námietkou, že predmetnú škodu mi spôsobil advokát JUDr. V., ktorý v žalobe nesprávne označil žalovaného, čo potvrdili súdy v oboch stupňoch*“, ústavný súd v danom prípade považoval za právne bezvýznamné. Z pripojených príloh totiž vyplýva, že okresný súd prvým výrokom rozsudku č. k. 8 C 71/2010-119 zo 4. apríla 2012 uložil menovanému advokátovi doplatiť sťažovateľovi sumu 209,26 € predstavujúcu 10 % spoluúčasť na škode, ktorá v súvislosti s nesprávnym označením pasívne legitimovaného účastníka v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 12 C 445/2002 nebola sťažovateľovi vyplatená v rámci likvidácie

škodovej udalosti zo strany poisťovne ako druhého dôvodu, pre ktorý sťažovateľ so svojou pôvodnou žalobou neuspel.

34. Keďže v danom prípade neexistuje príčinná súvislosť medzi námietkou porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

35. Pretože ani z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do práva sťažovateľa na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

36. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2016